

Jak na Moravě sbírat medaile aneb Rampouch cup 2014

Hodonín u Kunštátu na Moravě. Stojíme pod sjezdovkou, na které světe div se letošní zimě, lyžují. My však lyžovat nebudeme. Čeká nás běh a kolo prima bláznivého závodu Rampouch cup ze seriálu Czech outdoor tour. V jiné opravdové zimy se taky běží na lyžích. Jsme tu první a jdeme si projet trať na kole. Morava. Krásná Morava. Magické ráno, umrzlo, slunce a sublimující páry nad loukou, zkrátka pohádka.

Přijeli jsme ve třech, kluci z RENOVA RACE teamu budou závodit jako štafeta, já jako jednotlivec. Pomalu se začínají sjíždět týmy a mně začíná být úzko. Proboha co tu dělám? Jsem tu jediná holka na sólo.

Vysportovaní mladíci, kterým bych mohla být snad mámou. Tak s nima budu závodit. Je nás tu tak trojnásob, než pořadatelů. Kde jsou heřgot ostatní sportovci? Ujišťujeme se, že není důležité vyhrát, ale zúčastnit se a že o nic nejde, že to je legrace. Houby. Každý chceme vyhrát nebo v mém případě nebýt mezi klukama poslední ☺. Pak každý podrobně informuje, který kotník a koleno ho zrovna bolí a že dneska to nebude ono. Zkrátka vyrábíme alibi pro případné průšvihové časy a umístění. Hlavně neztratit glanc.

A je to tady. START! Zem zatím roztála, vybíháme v cákajícím blátu na první dávku 5 km. Mladíci to berou sprintem, včetně jediné další holky na startu, krásné droboučké atletky. Já, maratonská běžkyně v zimě v dolní části amplitudy svého výkonu, se za nimi hned propadám. Vybíháme sjezdovku, držím se, ale pak v rozbředlém sněhu dolů to jde mizerně. Hlavně bacha na kotníky, stejně budu poslední. Asi je třetí kilometr, začínám se totiž rozbíhat, ty krátké tratě fakt neumím. Předbílám aspoň jednoho chlapa, který přepálil začátek. Potkávám už první cyklisty ze štafety. Barevné klučiny, co jim to teda sviští, zdravíme se povzbudivě ve slunci a všudypřítomném blátě. Teď už běžím naplno do cíle za velké podpory fandů. Rychle přezouvám tretry, přilbu, vymlasknu gel a šup na kolo. Vlastně na mého mazlíčka – to je můj nový závodní bike. Jsme spolu jen tři měsíce a už ho zbožňuju, velký konkurent pro mé maratony. Jedu s radostí a naplno a začínám vidět záda kluků, co mě uběhli. Ty můj mazlíčku, hi jó! Běžím na poslední pětku. Vybíhám omylem v přilbě, kterou pak odhazuji. Jeden kluk zas vyjel na kolo bez přilby a musel se pro ni vracet. Mozek je holt při závodech zcela mimo. Běží se mi moc dobře a za velkého skandování dobíhám do cíle. Lidičky a ne poslední. Jenže o to tady fakt nejde. Jsme všichni obalení blátem a šťastní. Úsměvy, vzájemné gratulace, podávání rukou, poplácání po zádech a zážitky ze závodu. K tomu všemu vlídné sluníčko. Ředitel závodu se usmívá, moderátorka je stále plná elánu a chrlí na nás vtipy a instrukce. Věhlasný filosof Bert Hellinger tomu v Lásce ducha říká dávání a brání. Čím větší obrat dávání a brání, tím větší štěstí. Tak tady to funguje přesně. Baštíme vydatnou polívku, já tradičně po energetických gelech nemám hlad až do druhého dne.

A je tu zlatý hřeb, vyhlášení výsledků. Taková milá neformální atmosféra. Upovídána moderátorka je nepřekonatelným koloritem závodu. Medaile a odměny předává sám ředitel závodu, doktor Knitl. Téměř každý si odnášíme nějakou medaili a tašku s opravdu bohatou nadílkou kvalitních sportovních doplňků. A kdo nemá medaili, dostává od pořadatelů něco z tekoucích pokladů Moravy. Já si jdu pro svoji od začátku jistou medaili jako jediná v kategorii docela hrdě, za dosažený čas se nestydím. Říkám si, sakra holky, kde jste, chtěla bych za rok závodit s váma, ne s klukama. Pomalu se loučíme a dozvídám se, že příště mě ještě čeká Pernštejn, Zubr a Réva cup. Už teď se moc těším na prima lidi a atmosféru. Můj obdiv patří pořadatelům. Za úsilí a sponzoring závodu bez startovního se spoustou odměn. Velký dík za to vzácné odhodlání. Pochopila jsem, že dnes jsme opravdu vyhráli všichni. Vyhráli jsme nad bačkrovejma lidma doma u televize, vyhráli jsme každý sám nad sebou. Je mi bláze být v této lize. Bože je mi tak bláze.

Renata Šedová. www.RenataSedova.cz